

Piros hetes

Honvéd-FTC 7:2

(3:1)

1963. november 17.

Népstadion, 65 000 néző

Jv.: Vlahoiannis (osztrák)

Honvéd: Takács – Dudás, Marosi, Mihalecz – Tussinger, Kotász – Nagy György, Nógrádi, Tichy, Komora, Katona

FTC: Aczél – Novák, Mátrai,

Páncsics – Vilezsál, Percesi –

Fenyvesi József, Juhász, Albert,

Rákosi, Fenyvesi Máté

Gól: Nagy (4.), Katona (6. és 51.), Tichy (15. és 75.), Albert (27. és 90.), Komora (48. és 56.)

Az 1963. évi őszi bajnokság

1. Győri Vasas ETO	13	6	5	2	20:7	17
2. Bp. Honvéd	13	7	3	3	30:12	17
3. Ferencvárosi TC	13	7	3	3	33:18	17
4. Komlói Bányász	13	6	4	3	16:16	16
5. Vasas SC	13	6	2	5	19:16	14
6. Újpesti Dózsa	13	6	2	5	24:19	14
7. MTK	13	4	6	3	16:16	14
8. Csepel SC	13	6	1	6	17:19	13
9. Tatabányai Bányász	13	5	3	5	12:14	13
10. Dorogi AC	13	5	3	5	12:14	13
11. Diósgyőri VTK	13	4	3	6	12:19	11
12. Szegedi EAC	13	4	3	6	9:15	11
13. Pécsi Dózsa	13	3	–	10	21:31	6
14. Debreceni VSC	13	2	2	9	15:31	6

A nagytábla a játéknapi eredményeivel

Szepesi György 6:1-nél azt kiáltozta a mikrofonba, hogy „azok, akik ott-hon hallgatják a rádiót, jöjjenek ki a Népstadionba, ilyen futballt ritkán látni, és még több mint fél óra hátravan!”

Tekintettel arra, hogy a hatvanas évek elején hódított idehaza az Orionton táskarádió – amely testes és nehéz volt ugyan, viszont hosszú-, közép- és rövidhullámon egyaránt „játszott” –, a ferencvárosi szurkolók az arénában azt keresték, merre van a szpíker, és azt firtatták: „Minek örül ennyire?!”

A Honvéd 1963. november 17-én 7:2-re gázolta le az FTC-t.

Szepesi pedig csak négy évvel később, 1967. szeptember 10-én hozhatta helyre „hibáját”. A zöld-fehérek vele együtt korrigáltak: 7:1-re nyertek.

Az igazi szenzációt azonban a 7:2 keltette. Mindenekelőtt azért, mert a Ferencváros 1963-ban és 1967-ben is veretlenül érkezett el a Honvéd elleni mérkőzéshez, azaz győzelme – ha nem is ekkora differenciával persze – a nagy sorozat közben szinte természetes, míg egyestendős kiváló szériáját lezáró, kiütéses veresége bombameglepetés volt.

Nagyobb feltűnést keltett még özvegy László Imréné sokáig emlegetett kivételes szerencséjénél is.

Tussinger Antal élete egyik legjobb játékát nyújtotta a rangadón

Komora Imre

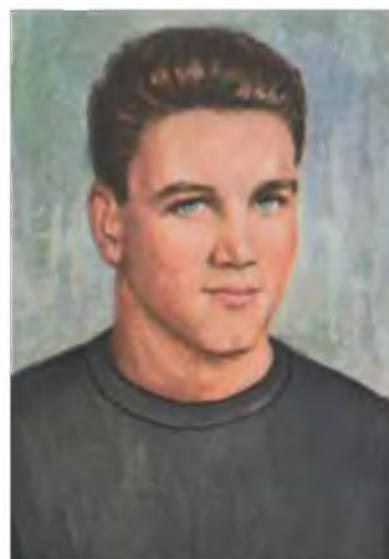
Marosi László

Tichy Iajos

Sipos Ferenc

Takács Béla

Az idős asszony 1962 elején két szoba hалlos, teljesen berendezett, szavai szerint „mesébe illő” lakást nyert a lottó tárggyneremény-sorsolásán. (Ez akkoriban 20:2-es diadallal is felért, ha létezett olyan eredmény egyáltalán, amellyel össze lehetett vetni.) A felkért iparművész – az ugyancsak gondosan elkészített leltár szerint – a következő tárgyakat választotta ki, és helyezte el ízlésesen a belvárosi Egyetem utcai ház „kihúzott” otthonában: 1 darab Varia szekrény, 1 darab Varia könyvszekrény (ezer forint értékű könyvekkel), 1 darab fehérneműszekrény, 1 darab edényesszekrény, 2 darab rekamié, 1 darab komód, 1 darab szekreter, 1 darab nagy asztal, 1 darab redőnyös asztal, 3 darab kisebb asztal, 4 darab Balaton fotel, 2 darab NDK-fotel, 2 darab Gellért szék, 4 darab csillár, képek, terítők, kerámiák, párnák 6000 forint értékben, szőnyegek 4000 forint értékben, függönyök, karnisok felszerelve, 4000 forint értékben, 1 darab AR 612-es rádió, 1 teljes konyhaberendezés (úgynevezett angol konyha beépített bútorokkal), előszobafal fogassal. A nyertes boldogan egészítette ki a kollekciót szobaantennás televízióval és diszkrét fényű, a lakásnak meleg hangulatot kölcsönző állólámpával.

A ferencvárosi táborban, a Népstadion Keleti pályaudvar felőli kanyarjában korántsem volt ilyen meleg a hangulat hatvanhárom őszén a hűvös, esős időben, a kora délután is csak tíz-tizenkét fokban. A találkozó fél kettkor kezdődött, s előtte délben (!) rendezték a Vasas–Újpest rangadót, amely az „előmeccsen” nem érintett zöld-fehér és a piros-fehér szurkolók körében derűs légkört teremtett, mivel az első három gólt így örökölte meg az aréna két eredményjelző táblája: Lutz – öngól, Varga – öngól, Rajna dr. – öngól. A szokatlan módon megszerzett 2:1-es angyalföldi vezetés után a piros-kékek közül Bundzsák Dezső és Kékesi Mihály is berámolt egyet-egyet, de nem a saját hálójába, így a Vasas 4:1-re nyert, és ekkor kevesen gondolták, hogy a második találkozó az elsőnél is különösebb lesz. Pedig – a korántsem csalogató klíma ellenére – hatvanötezen tolongtak a lelátókon (ez is a 7:2 javára szól a huszonötezer néző előtt játszott ferencvárosi 7:1-gyel szemben).

Olyan sokan már nem fértek volna be, ha hallgatnak Szepesi hívó szavára...

1 gól 3 képen

A Bp. Honvéd hatodik gólya a Ferencváros elleni 1956 mérkőzésen. Az 11. percben Komoros elütött, a kerékesz Mátrai nem rúgta el előle a labdát, ezzel megmaradt Aczél, s Komoros körülről a hálóba bombázott. Így alakult a mérkőzés 6:1-re

Nagy István, a Bp. Honvéd jobbcsatója üdvözlő üzenet a góleres Komoros

Aczél husan nézi a Bp. Honvéd két óráhozozó játékosát. A Ferencváros a Bp. Honvéd elleni találkozóig egyetlen volt, a bajnokágra ezen a mérkőzésen rúgott el először. Ezután jött a szegedi, majd a dorogi vereség (MTI Foto, Pálfi Gábor felvétele)

Szemelvény a Labdarúgásból: 1 gól 3 képen

Amúgy a hatvanhármas bajnoki nézőcsúcsot az augusztus 25-én rendezett Honvéd–Csepel (1:1), FTC–MTK (0:0) kettős mérkőzés tartotta, de az az évi rekordot – 80 000 – június másodikán, a Színészek–Újságírók rangadón jegyezték fel. Az már a huszonegye-

dik SZÜR volt, ám az első, amelyet a Népstadionban tartottak. (Az előző években az Üllői úton találkoztak a komédiások és a sajtómunkások, a IX. kerületi sporttelepet azonban „kinötte” az esemény.) Mivel e könyv mindhárom szerzőjének volt szerencséje átélni, milyen telt ház előtt szerepelni a legnagyobb magyar sportlétesítményben a SZÜR-on, „belső hármassunk” nem kis büszkeséggel gondol vissza az újságíró-elődökre – többek között Bokodi Bélára, Borbély Györgyre, Nagy Lajosra, Péter Róbertre, Szabó Ferencre, Sirokmány Lajosra, Vándor Kálmánra, Várkonyi Sándorra –, akik öt könnyű darabbal lepték meg a kiváló erőket – Bessenyei Ferencet, Bitskey Tibort, Garas Dezsőt, Hadics Lászlót, Major Tamást, Szirtes Ádámot, Zenthe Ferencet vagy a „kölcsonjátékos” Papp Lászlót, a háromszoros olimpiai bajnok ökölvívót – felvonultató ellenfelet (5:3). A találkozó előtti esztrádműsorban fellépett Benedek Tibor, Csákányi László, Házy Erzsébet, Kabos László, Kazal László, Kibédy Ervin, Latabár Kálmán, Németh Marika, Psota Irén, Toldy Mária, Törőcsik Mari, míg Bodrogi Gyula és Koós János kettős szerepet alakított: a dobogón, majd a pályán is színészkedett... Koós az akkori legnagyobb hazai slágert, Payer András és S. Nagy István Alfa Romeóját énekelte („Véled lenne benne jó, svap-subap-subi-dubi-daj-dap”), míg Toldy elandalította a közönséget a japán Szakamoto Kju az amerikai toplistát vezető dalának magyar változatával („Mi az a szukijaki, mondja meg ezt valaki...”)

Amúgy hosszú ideig azt hittük, a tűzkor kezdődő kétórás program miatt van mindig telt ház. Ám egyszer dr. Hegedűs János, a „rangadó” állandó konferanسیéja kiokosított bennünket. „Ha a műsor volna a lényeg, akkor tizenkettőkor kiürülne a stadion – mondta. – De soha, senki nem mozdul a helyéről.”

Várkonyi, a visszahúzó csel nagy híve nyilván nem bánna, ha további részleteket idéznénk fel a Népstadion SZÜR-premierjéről, ám inkább visszatérünk az igazi futballhoz, mert show a Honvéd–Ferencvároson is volt, méghozzá milyen! A legnagyobb attrakciókat Tichy Lajos vitte színre: az akkor már 67-szeres válogatott kispesti center második feleségének, az operettkirálynő Lehoczky Zsuzsának ragyogó alakításaival vetekező produkciót nyújtott, talán még – akkori hitvese későbbi elismeréséhez hasonlóan – a Kossuth-díjat is kiérdemelte volna. Nagyszerű megmozdulásaival már az első negyedórában olyannyira összezavarta a ferencvárosi védőket, hogy a nemzeti együttesben addig ötvenhét alkalommal szerep-

A legendás SZÜR-ok egyikén Zenthe Ferenc lendül támadásba

lő Mátrai Sándor váratlanul elgurította a labdát saját kapusa, Aczél László mellett, s Katona Sándornak csak az üres hálóba kellett passzolnia. (A balszélső utóbb a Ferencvárosba igazolt, azaz nem maradt Honvéd-katona.) A fergeteges nyitány nyomán 3:0-ra vezetett a piros-fehér csapat, amely az

**Tichy Lajos öröme.
Ő lett a szezon gólkirálya.**

elementáris kezdést a szünet után megismételte: a második féldő elején tizenegy perc alatt vágott be hármat. Így lett 6:1, aztán 7:1, és Albert Flórián csak az utolsó percben „szépített”. Az FTC annyi gólt

kapott azon a számára lelombozó délutánon, amennyit előző kilenc bajnoki mérkőzésén (Komló 4:0, MTK 0:0, Vasas 2:2, Debrecen 5:1, Csepel 4:0, Pécs 5:1, Győr 4:2, Tatabánya 1:1, Újpest 1:0) együttvéve...

Naná, hogy az újságok egymást licitálták túl a kispestiek dicséretében. A lapokban ilyen megállapítások sorjáztek: „A Honvéd ezen a találkozón úgy játszott, mint az Aranycsapat idejében”; „a piros-fehér csatárok két negyedórán át legnagyobb elődeiket is feledtetni tudták”. Tichy történetesen hajdanán együtt szerepelt a támadósorban Budai II Lászlóval, Kocsis Sándorral, Puskás Ferencsel, Czibor Zoltánnal is, de Nagy György, Nógrádi Ferenc, Komora Imre vagy Katona nem... Úgyhogy joggal dagadtak a kispesti keblek, talán csak a Honvéd-edző, Kispéter Mihály nem járt a hetedik mennyországban, mert ő korábban több mint kétszáz mérkőzést játszott – az FTC-ben.

Annál inkább elmarasztalta a sajtó a Honvédot 1967 őszén. „A mérkőzés szomorú szenzációját jelentette a kispestiek szinte szánalmasan gyenge játéka. A Ferencvárosnak kétszer húsz percnyi villogás is elég volt ahhoz, hogy megsemmisítő vereséget mérjen vetélytársára” – írták a Varga Zoltán (2), Rákosi Gyula (2), Novák Dezső, Szőke István, Albert, illetve Tóth Kálmán góljával kialakult 7:1 után.

Kétszer húsz perc? A hatvanhármás Honvédnak kétszer negyedóra is „megtette”!

A My Fair Ladyben is viharos sikert arató Lehoczky művésznő meg nem győzte dúdolni a lelátón, hogy csudijó...

**1967-ben a Fradi visszavágott.
Albert vezérletével 7:1-re
nyertek a zöld-fehérek.**